

(ΑΓ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Θ: ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 451

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΚΥΡΙΑΚΗ 7 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1964 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΑΡΧ. 1

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΛΑΟΠΛΑΝΟΙ

Δέν χρειάζεται υπερβάλλουσα σοφία, οὔτε εἰδική ἐπιστημονική κατάρτισις, διὰ νὰ γίνη ἀντιληπτόν, ὅτι ὁ λαὸς ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀποτελεῖ οὐσιώδη παράγοντα. Εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ θεμέλιον καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὑποστάσεως τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας. Εἶναι «ἡ ποίμνη», «τὰ πρόβατα», τὸ «ἔθνος τὸ ἅγιον», τὸ «βασιλεῖον ἱεράτευμα», οἱ «ἅγιοι», οἱ «ἀδελφοί».

Ἐκ τοῦ λαοῦ προέρχεται ὁ ἱερός κληρὸς, ὁ λαὸς συμμετέχει ἐνεργῶς εἰς τὸν λειτουργικὸν βίον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν τιμωμένων ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ ἀγίων ἦσαν λαϊκοί, ἀνεὺ ἐκκλησιαστικῶν τινων ἀξιωμάτων.

Ὅστις ἐπομένως, θὰ ἐπεχείρει νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς θέσεως τοῦ λαοῦ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, θὰ ἦτο τόσον ἀφελής, ὅσον τουλάχιστον ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐπληροφόρει, ὅτι ὁ ἄνθρωπος στηρίζεται... ἐπὶ δύο ποδῶν!

Εἰδικώτερον μάλιστα ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἱερῷ ἀγῶνι ἡ παρουσία τοῦ λαϊκοῦ στοιχείου ἰδιαίτερος ἐτονίσθη, ἄρκετοὶ λαϊκοί, ἐξ ὧν καὶ τινες χωρὶς θεολογικὸν πτυχίον, ἐδίδαξαν ἀπ' ἁμβωνος τὰ ἐκκλησιάσματα.

Τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν ἐκ λαϊκῶν ὁργανώσεων ἐπλαισίωσαν τὸν ἱερὸν κληρὸν καὶ συνηγωνίσθησαν μετ' αὐτοῦ ἐν ἡμέραις σκληρῶν μαχῶν. Λαϊκοὶ ἀνέπτυξαν ἀ-

περιόριστον πρωτοβουλίαν κατὰ τὸ στάδιον τῆς προετοιμασίας τῶν ἐπισκοπικῶν χειροτονιῶν, φθάσαντες μάλιστα εἰς τὸ σημεῖον, νὰ τηρήσωσιν ἄκρως μυστικὴν τὴν πρωτοβουλίαν των καὶ ἀπὸ κληρικούς, κατέχοντας ἐπιτελικὰς θέσεις ἐν τῇ διοικήσει τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Ὅταν λοιπὸν ἡ ἐκκλησιαστικὴ πράξις θεμελιοῖ τὴν βάσιν τοῦ λαοῦ ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ, τότε πᾶσα ἀπόπειρα κατοχυρώσεως δῆθεν, τῶν δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, συνιστᾷ αὐθάδειαν, ἀπάτην καὶ ἀγυρτεῖαν.

Οἱ οὕτω δὲ πῶς ἀγωνιζόμενοι εἶναι ἀπαίσιοι λαοπλάνοι, ἔχοντες ὡς πορισμὸν μέγιστον τὴν εὐσέβειαν καὶ ταρασσόντες τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, φθάνοντες καὶ μέχρι ληστρικῶν ἀκόμη ἐνεργειῶν, χάριν ἰδιοτελῶν καὶ ἐμπαθῶν σκοπῶν.

Οἱ τύποι αὐτοὶ τῶν λαοπλάνων εἶναι ἐκεῖνοι, περὶ ὧν ὁ Ἀπόστολος τοῦ Κυρίου ρητῶς λέγει, «αὐτοὶ δὲ εἰσὶν οἱ εἰσδύοντες εἰς οἰκίας καὶ αἰχμαλωτίζοντες γυναῖκας».

Οἱ τύποι δὲ αὐτοὶ ὁδηγοῦν κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Προτεσταντισμὸν, ἐφ' ὅσον κλονίζουν τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν πρὸς τὸν ἱερὸν κληρὸν καὶ παραπλανοῦν τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς εἰς ἐνεργείας καὶ πράξεις αὐτόχρημα ἀνταρτικὰς, τελείως ξένας καὶ ἀσυμβιβάστους πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδό-

ξου Ἐκκλησίας.

Καὶ αὐτοὶ μὲν οἱ τύποι, ἐλάχιστοι καὶ εὐάριθμοι, θὰ ἀντιμετωπίσουν, θάττον ἢ βράδιον, τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν κατάραν τῶν ἁγίων Πατέρων, ὡς παραξίαι τῆς ἐκκλησίας, ὡς ναρκοθέται τοῦ θεσμοῦ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ὡς συνεργοὶ καὶ πράκτορες τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Εἰς τὴν ἀντορθόδοξον αὐτὴν καὶ σατανικὴν ἐπανάστασιν των οὐδόλως θὰ δυνηθοῦν νὰ δικαιολογηθοῦν, ὡς ἐκ ζήλου ὀρμηθέντες, διότι ὁ ζήλος θὰ πρέπη νὰ καταυγάζεται ἀπὸ σύνεσιν καὶ διάκρισιν, ἥτις εἶναι πασῶν τῶν ἀρετῶν μείζων.

Τὸ ἅγιον ὅμως πλήθος, ἡ ἱερὰ παράταξις, τὸ πλήρωμα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, θὰ πρέπη νὰ προσέξῃ. Νὰ μὴ παρασυρθῇ εἰς συνθήματα καὶ ἐνεργείας καταλυτικὰς τῶν ἀρχῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, οὔτε νὰ παγιδευθῇ ἀπὸ ἐξωτερικὴν εὐσέβειαν, ἥτις χωρὶς τὸ βάθος καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς καρδίας συνιστᾷ ὑποκρισίαν καὶ φαρισαϊσμόν.

Ἐν τῇ περιοχῇ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, δύναται τις νὰ διατυπώσῃ ἐλευθέρως τὰς ἀπόψεις του, νὰ διακηρύξῃ ἐγγράφως ἢ προφορικῶς τὴν γνώμην του, δὲν δύναται ὅμως νὰ ἀποσπᾷ μαθητὰς ὀπίσω του, νὰ ἀποδοκιμάζῃ κληρικούς, νὰ προκαλῇ σάλον, νὰ ὑβρίζῃ, νὰ κτυπᾷ συνανθρώπους του, νὰ ὀρύεται, νὰ μεθύῃ ἀπὸ ἐμπάθειαν καὶ μικρότητα.

Ὅπου τοιαῦται ἐνέργειαι καὶ ἐκδηλώσεις ἐκεῖ καὶ ὁ Σατανᾶς μὲ τὰς λεγεῶνας του !

Δι' αὐτὸ καὶ καταδικάζομεν μετ' ἀγανακτήσεως καὶ βδελυγμίας τοὺς νεωτέρους Μακράκηδες, οἵτινες ἐπιδιώκουν νὰ ὑψώσουν τὴν γνώμην των ὑπὲρ τὴν αὐθεντίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ καταστοῦν, λαϊκοὶ ὄντες, ἀπόστολοι, κληρικοὶ, ἐπίσκοποι, οἰκουμενικαὶ Σύνοδοι !

Ἀπὸ καιροῦ ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς συγκροτήσεως μικτῆς κληρικολαϊκῆς ἐπιτροπῆς, πρὸς μελέτην καὶ σύνταξιν κανονισμοῦ, ρυθμιζόντος τὰ τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἡ ἀπόφασις αὕτη γνωσθεῖσα ἀνεπισημῶς, θὰ ἔπρεπε νὰ καταστήσῃ προσεκτικούς τοὺς παραξίαις, ὥστε νὰ μὴ διαταράξουν τὴν θρησκευτικὴν γαλήνην τοῦ κεντρικωτέρου ἐκκλησιάσματος τῶν Ἀθηνῶν, ἐν ἡμέρᾳ

λαμπρᾶς πανηγύρεως, τῆς ἁγίας Παρασκευῆς!

Καὶ μόνον τὸ γεγονός αὐτὸ ἐπιβεβαιοῖ τὸν χαρακτήρα των, ὡς λαοπλάνων !

Ἡ ἱερὰ Σύνοδος, καίτοι ἡδύνατο νὰ κινήσῃ κατ' αὐτῶν τὸ κράτος τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων, τῶν καταδικαζόντων τοιαύτας ἐνεργείας φατριασμοῦ καὶ διαταράξεως τῆς θρησκευτικῆς γαλήνης, ἐν τούτοις καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν σιωπᾷ πατρικῶς καὶ καλεῖ πρὸς μετάνοιαν τοὺς ἐν ἐπιγνώσει ἢ ἀνεπιγνώτως κατατολήσαντας κατὰ τοῦ κλήρου.

Τέλος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τοῦ ἁγίου καὶ ἀγνοῦ λαοῦ, νὰ προσέξῃ ἀπὸ τὸ «ἀμαρτωλὸν» ἐνδιαφέρον μερικῶν λαοπλάνων !

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΨΕΥΔΑΠΑΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΜΑΡΤΗΣΙΑΣ

Πολλάκις ἐν τῇ ἱερᾷ Ἐξομολογήσει ἀντιμετωπίζει ὁ Πνευματικὸς τάξεις ἀνθρώπων, οἵτινες ζῶσιν ἐν τῇ πεπλανημένῃ ἀντιλήψει περὶ τῆς ἰδίας αὐτῶν ἀναμαρτησίας καὶ γίνονται «φρόνιμοι παρ' ἑαυτοῖς» παρὰ τὴν ἄκρως ἀντίθετον διδασκαλίαν τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου.

Πρόκειται προφανῶς περὶ τῶν τύπων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι αὐτοδικαιοῦνται καὶ ἐν τῇ ὑπεροφίᾳ καὶ ἐγωϊστικῇ πνευματικῇ αὐτῶν καταστάσει θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ἀμέμπτους καὶ ἀναμαρτήτους. Ὁ Πνευματικὸς Πατὴρ ὀφείλει νὰ ἀντιμετωπίσῃ αὐτοὺς μετὰ μεγίστης συνέσεως καὶ πλείστης πραότητος καὶ νὰ πρᾶξῃ τὸ πᾶν, ὅπως τοὺς ἀποδείξῃ, ὅτι αἱ πεποιθήσεις των εἶναι σφαλεραί καὶ ἀντιστρατεύονται τῇ ἀληθείᾳ.

Δι' ἐπιχειρημάτων ἠντλημένων ἐκ τῶν Ἀγίων Γραφῶν ὀφείλει νὰ τοὺς διδάξῃ, ὅτι ἡ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου ἔγκειται ἐκ νεότητος αὐτοῦ ἐπὶ τὰ πονηρὰ (Γεν. Η'. 21), ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ μείνῃ καθαρὸς, ἔστω καὶ ἂν μίᾳ ἡμέρᾳ γένηται ὁ βίος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς γῆς (Ἰωβ. ΙΔ' 4) καὶ ὅτι οὐδεὶς θνητὸς δύναται νὰ ζήσῃ ἀμέμπτως ἐπὶ τῆς γῆς (Ἰωβ. ΙΕ' 14). *Ἀλλ' ἀπαιτεῖται ὑπομονὴ ἀκατάβλητος ἐκ μέρους τοῦ Πνευματικοῦ, καθὼς καὶ προσευχὴ θερμὴ διὰ νὰ «ζητήσῃ καὶ σώσῃ τὸ ἀπολῶδες».*

Οἱ ἐπὶ ἀναμαρτησίᾳ αὐταπατώμενοι εἶναι μία κατηγορία ἀνθρώπων, ἡ ὁποία στερεῖται τοῦ «γνώθι σαυτὸν». Ἡ ὅλη προσπάθεια τοῦ Πνευματικοῦ κατὰ συνέπειαν πρέπει νὰ στραφῇ εἰς τὴν διαφώτισιν τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ εἰς τὴν ἀγαθὴν παρότρυνσιν νὰ προβαίνωσιν εἰς αὐτοεξέτασιν καὶ εἰς αὐτοέλεγχον τῶν λογισμῶν, τῶν λόγων καὶ τῶν πράξεων αὐτῶν.

Διὰ τῶν τοιούτων παραινήσεων ὁ Ἐξομολόγος θὰ δυνηθῇ νὰ δημιουργήσῃ εἰς τὴν ψυχὴν των συ-

ναίσθημα ταπεινοφροσύνης και να αποβάλλη την υπερηφάνειαν και τον ατομισμόν, ἐξ αἰτίας τῶν ὀποιῶν πλανῶνται ἐθελουφλοῦντες καὶ ἐκλαμβάνοντες ἑαυτοὺς ὡς ἀπόβους καὶ ἀνεπιλήπτους.

Τὰ ἑξῆς ἱεραφικὰ χωρία δύνανται κάλλιστα νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὑπὸ τοῦ Πνευματικοῦ πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ ὁρθοῦ τῶν ἀποφθεῶν του :

α) «*Ἐὰν εἴπωμεν, οὐχ' ἡμαρτήκαμεν, ψεύστην ποιοῦμεν αὐτὸν καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ἐν ἡμῖν*» (Α. Ἰω Β' 8—10) β) «*χάριτί ἐσμεν σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως καὶ οὐκ ἐξ ἡμῶν, Θεοῦ τὸ δῶρον· οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μὴ τις καυχῆσται· αὐτοῦ γὰρ ἐσμεν ποίημα κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οὓς προητοίμασεν ὁ Θεός, ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν*» (Ἐφεσ. Β' 5, 1—10), γ) «*οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ, ὧν ἐποίησαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ καλὴς γενέσεως καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν, ἵνα δικαιωθέντες τῇ Ἐκείνου χάριτι κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου*» (Τίτ. Γ' 5—7).

Δι' ὅλων αὐτῶν τῶν μέσων καὶ ἰδιαίτατα διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ θὰ κατορθώσῃ ὁ Πνευματικὸς νὰ σώσῃ καὶ τὴν τάξιν τῶν ἀνθρώπων τούτων, τῶν ἐγωιστῶν καὶ ἀλαζόνων καὶ δικαιούντων ἑαυτοὺς, λαμβανομένων ἄλλως τε ὑπ' ὅψει, ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Πνευματικοῦ Ἰατροῦ δὲν εἶναι τὸ νὰ θεραπεύῃ τοὺς καλῶς ἔχοντας, ἀλλὰ νὰ ἱάται πάντας τοὺς νοσοῦντας ἡθικῶς καὶ χρῆζοντας πνευματικῆς βοηθείας.

ΕΠΟΙΚΟΔΟΜΗΤΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΘΕΟΝ ΕΛΠΙΔΟΣ

Ἐλπίς εἶναι τὸ ἔμφυτον συναίσθημα τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὸ ὅποιον οὐδεὶς ἐπιχειρεῖ ἢ πράττει τι, χωρὶς νὰ προσδοκᾷ ἐπιθυμητόν τι ἀγαθὸν ἢ ὀφέλειάν τινα.

Ἡ ἐλπίς εἶναι ἀναποσπάστως ἐγκεχαραγμένη εἰς τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, ὥστε οὐδὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐκριζώσῃ αὐτήν. Ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ μόνη κινουσα αἰτία, ὁ μόνος ἀχώριστος καὶ πιστὸς σύμμαχος εἰς πᾶσαν ἐνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἐλπίς εἶναι μία τῶν ἰσχυροτέρων δυνάμεων εἰς τὴν ζωὴν.

Ἡ ἐλπίς εἶναι πανίσχυρος βοηθός, ὅστις ἐμφυσᾷ καὶ ἐμπνέει μυστηριώδη δάναμιν εἰς τὸν ἄνθρωπον διὰ νὰ ἀποδυσθῇ θαρραλέως εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἐπιχειρήσεως, ἥς τὸ σχέδιον συνέλαβε.

Ἡ ἐλπίς εἶναι ὁρμὴ τῆς ψυχῆς ζωογόνος, εἶναι χρυσὴ προσδοκία, εἶναι ἡ χαρὰ πρὸ τῆς χαρᾶς τῆς ἐπιτυχίας.

Ἡ ἐλπίς δὲν ἐγκαταλείπει ποτὲ τὸν ἄνθρωπον, ἀκόμη καὶ εἰς αὐτὰς τὰς δυσκολωτέρας καὶ λυπηροτέρας στιγμὰς τοῦ ἐπιγείου βίου του.

Ἡ ἐλπίς δίδει πτερά, ἐνισχύει ἡθικῶς, ἀναπτέρωνει καὶ παρέχει εἰς τὸν θνητὸν τὴν φαινήν εἰ-

κόνα μιᾶς καλλιτέρας αὔριον, ἑνὸς αἰσιωτέρου καὶ ἰδανικωτέρου μέλλοντος.

Πολὺ δυνατωτέρα καὶ σταθερωτέρα εἶναι ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς, ἥτις εἶναι προσδοκία τῆς πραγματοποιήσεως τῶν ὑποσχέσεων τοῦ Θεοῦ. Περὶ αὐτῆς τῆς εἰς Θεὸν ἐλπίδος λέγει ὁ θεῖος Παῦλος : «*Κρατοῦμεν τῆς προκειμένης ἐλπίδος, ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν*» (Ἐβρ. ΣΤ' 13—19), ἀλλαχοῦ δέ : «*ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει*» (Ρωμ. Ε' 5).

Ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς εἶναι πίστις εἰς τὰ ἐπηγεγμένα ἀγαθὰ καὶ γνήσιος καρπὸς τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως. Ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς ἐνισχύει εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς· παρηγορεῖ εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις, χαροποιεῖ τὸν ἄνθρωπον κατ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ζωὴν. Ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς εἶναι σύντροφος πιστὸς, ἥτις ὅλον τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου ἀρωματίζει καὶ ἐνισχύει ὅλας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ.

Ἡ χριστιανικὴ ἐλπίς εἶναι ἀνεξάντλητος πηγὴ χαρᾶς εἰς τὴν κοιλάδα ταύτην τοῦ κλαυθμώνος, ἐν ᾗ ζῶμεν καὶ βαρύτερος πνευματικὸς θησαυρός. Ἐὰν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν τὴν ἐλπίδα καὶ δὴ τὴν χριστιανικὴν τοιαύτην ἀφαιρέσωμεν, αὕτη καθίσταται φορτικὴ, δυσκόλως ἀνεκτὴ, ἐν συνεχεῖς καὶ ἀφόρητον μαρτύριον.

Ὁ θεῖος Παῦλος προτρέπει λέγων : «*τῇ ἐλπίδι χαίροντες*» (Ρωμ. ΙΒ' 12), ἀλλαχοῦ δέ φωνεῖ ἐνθουσιωδῶς : «*τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν*». Ἐλπίς δὲ βλεπομένη οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὁ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει ;» (Ρωμ. Η' στίχ. 24).

Ἡ ἐλπίς ὅμως, κατὰ τὴν γνῶμην πάντων τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας Πατέρων, διὰ τῶν θλίψεων δοκιμαζομένη γίνεται βεβαιότερα καὶ ἰσχυροτέρα.

Ἡ πρώτη, ἡ μὴ εἰσέτι δοκιμασθεῖσα μὲ τὰς θλίψεις καὶ τοὺς πειρασμούς, εἶναι τῶν ἀρχαίων, ἡ δοκιμασθεῖσα ὅμως, τῶν τελείων, ἥτις ἔχει καὶ τὸ τέλειον ἐν τῇ ἀπολαύσει τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

Πλὴν ὅμως, οὐδέποτε ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἀναθέτῃ τὰς ἐλπίδας του εἰς τὰ τοῦ κόσμου καὶ εἰς ἀνθρώπους, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν τὰ τοῦ κόσμου εἶναι ἀσταθῆ καὶ ἀβέβαια, ἀφ' ἑτέρου δὲ οἱ ἄνθρωποι εὐμετάβλητοι καὶ ἀσυνεπεῖς.

«*Μὴ πεποιθᾶτε ἐπ' ἀρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία*» (Ψαλμ. 145, 2), ἐπιτάσσει ὁ προφητὰν Δαβὶδ.

«*Ἐπικατάρατος ὁ ἄνθρωπος, ὃς τὴν ἐλπίδα ἔχει ἐπ' ἄνθρωπον*» (17, 5), φωνεῖ ἐξ ἄλλου ὁ προφήτης Ἰερεμίας.

«*Εμβλέψατε εἰς τὰς ἀρχαίας γενεὰς καὶ ἴδετε, τίς ἐνεπίστευσε ἐφ' Κυρίῳ καὶ κατησχύνθη*» (Σειρὰ β' 9) παροτρύνει ἡμᾶς ἡ Ἁγία Γραφή.

Ἄς ἐλπίζωμεν λοιπὸν εἰς τὸν αἰώνιον καὶ ἀναλλοίωτον Θεόν, ἵνα ἡ ἐλπίς ἡμῶν μὴ καταισχύνηται, ἀλλὰ φαίνεται σωτήριος καὶ ὀφέλιμος.

Ἄς ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Θεὸν τὸν «*σωτήρα πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ πιστῶν*» (1 Τιμ. 4, 10), εἰς τὸν Θεόν, ὅστις ἔχουσε σταυρωθεὶς ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾶ τὸ Τίμιον καὶ Πανάγιον Αἱμᾶ Του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας ἡμῶν καὶ τῆς ἀφέσεως τῶν ἡμετέρων ἁμαρτιῶν !

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

«Χριστῷ συνεσταύρωμαι»
(Ἀπόστολος Παῦλος)

Τίποτε δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν αἴγλην του. Τίποτε δὲν κατέρριψε τὸ κῶρος του, δὲν ἐξεμῆ-
δένισε τὴν δυνάμιν του!

Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ὁ Σταυρὸς τοῦ Κυρίου «καθεῖ-
λε δυνάστας ἀπὸ θρόνων καὶ ὕψωσε ταπεινούς».

Καὶ ὅμως δὲν ὑπῆρξε παρὰ ἓνα ἀτιμωτικὸν κα-
ταδίκης ὄργανον!

Ἐπὶ τοῦ φρικαλέου σκελέθρου του ἤσπαιρον ἐξ
ἀγωνίας ἕως βραδέως θανάτου οἱ κατάδικοι καὶ οἱ
γῦπες, οἱ κόρακες, κρώζοντες διεφειλονίζον ἀπὸ
τοῦ ὕψους του.

Καὶ ὅμως αὐτὸ τὸ ἀτιμωτικὸν ὄργανον τῆς κα-
ταδίκης ὑψώθη εἰς παγκόσμιον σέμνωμα, εἰς πηγὴν
δυνάμεως, εἰς ὁρόσημον ἐποχῶν ἀφ' ἧς ἐπ' αὐτοῦ
ἐξέπνευσεν ἡ τῶν ἀπάντων ζωὴ, ὁ πεφορτισμένος μὲ
τὴν καταδίκην τῶν καταδίκων γλυκὺς Ἰησοῦς.

Ἐκτοτε τὸ ὄργανον αὐτὸ μετεβλήθη εἰς πηγὴν
εὐλογίας, ὥστε ἡ χριστιανικὴ συνείδησις νὰ διακη-
ρύσῃ «σύ μου σκέπη κραταῖά ὑπάρχεις ὁ τριμερὴς
Σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ», προσέλαβε τὴν ἔκτασιν τοῦ
τιμιωτέρου ἐγκανήματος, ὥστε ὁ Παῦλος μετ' ἐν
θουσιασμῷ νὰ ἀνακράζῃ «ἐμοὶ δὲ μὴ γένοιτο καν-
χᾶσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ Σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ».

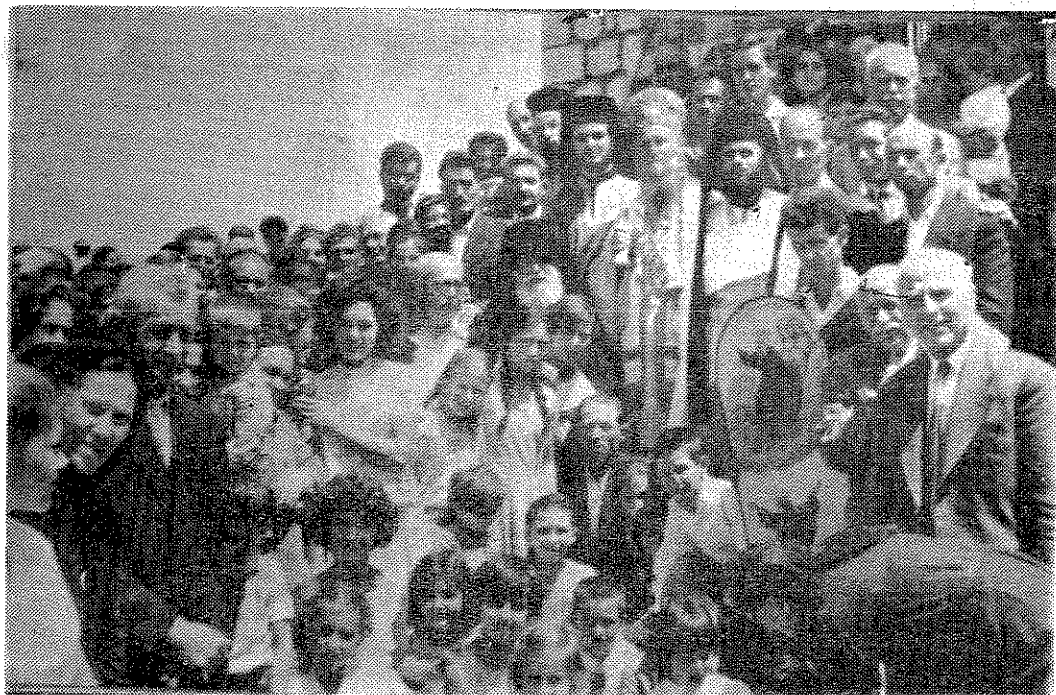
Καὶ ὁ λόγος τῆς ταύτης ἀλλαγῆς, τῆς ἀπρο-
σμετρήτου αὐτῆς ἀνυψώσεως ἀπὸ τὰ βάθη τῆς κα-
ταισχύνῃς καὶ τῆς ἀθλιότητος, εἶναι ἓνας καὶ μό-
νον: Ἡ ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἡ δι' αὐτοῦ καταδίκη τοῦ
Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἐξ ἧς προήλ-
θεν ἡ Σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου... Ὑπῆρχε δηλαδὴ ὁ
ὀλετῆρ τῶν Δαιμόνων, ἀκόμη ἡ ἐπιβεβαίωσις, ὅτι ὁ
ἰδρὼς καὶ τὸ Πανάχραντον Αἷμα τοῦ Λυτρωτοῦ,
μετέβαλλον τὴν κόλασιν εἰς Παράδεισον, τὴν κατή-
ραν εἰς εὐλογίαν, τὴν καταδίκην εἰς δικαίωσιν.

Αὐτὸν τὸν μεταβολισμὸν ἐὰν ὑποπτεύοντο οἱ
διάφοροι Προτεστάνται, Χίλιασταὶ καὶ ποικιλώνυ-
μοι αἵρεσιάρχαι, δὲν θὰ ἐτόλμων νὰ ἡρνοῦντο τὸ
κῶρος καὶ τὴν δυνάμιν τοῦ Σταυροῦ. Ἀλλὰ τὸν με-
ταβολισμὸν αὐτὸν τὸν διαισθάνονται, μόνον τὰ τέ-
κνα τῆς Χάριτος, οἱ ἐξηγνησμένοι ἀπὸ τὸ πνεῦμα
τῆς Ὁρθοδοξίας!

Διὰ τὰ τέκνα τῆς Χάριτος, ἐπὶ πλέον ὁ Σταυρὸς
τοῦ Κυρίου εἶναι καὶ τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, τὸ ὁ-
ποῖον ὀφείλουν νὰ ἐνσαρκώσουν!

Ὁ Χριστιανισμὸς εἶναι μία ἀνεξάντλητος δρα-
στηριότης διὰ τὸ ἀγαθόν, δραστηριότης ὅμως ἡ ὁ-
ποία ἐπιτυγχάνει μόνον διὰ τῆς θυσίας.

Χριστιανισμὸς χωρὶς θυσίαν ἀποτελεῖ φλυαρία

Ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῇ πανήγυριν τοῦ Προφήτου Ἡλίου εἰς Δομοκόν, ἣν ἐτίμησαν διὰ τῆς πα-
ρουσίας των ἀδελφοὶ τῶν Παραρτημάτων Λαμίας, Στυλίδος, Φαρσάλων καὶ περιχώρων αὐτῶν.
Κατ' αὐτὴν ἐλειτούργησεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ.κ. Αὐξέντιος
καὶ ὠμίλησεν ἐμπνευσμένως συναρπάσας τὰ πλήθη ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδοξίας
π. Μᾶρκος Χανιώτης, καὶ πρῶτος ἰδρυτὴς τοῦ Παραρτήματος μετὰ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπι-
σκόπου ἡμῶν Ἀκακίου.

ΜΕΓΙΣΤΑ ΚΑΝΟΝΙΚΑ ΑΔΙΚΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙ ΚΛΟΠΗΣ

Ἡ λάθρα καὶ ἄνευ συγκαταθέσεως τοῦ ἰδιοκτῆ-
μονος γινομένη ἀφαίρεσις ἀλλοτρίων κινητῶν πραγ-
μάτων ἐπὶ σκοπῷ ἀθεμίτου ἰδιοποιήσεως αὐτῶν,
συνιστᾷ τὸ κανονικὸν ἀδίκημα τῆς κλοπῆς (furtum),
κατὰ τὸ κανονικὸν Δίκαιον.

Ὁ διαπράττων τὸ ἀδίκημα τοῦτο καλεῖται κλέ-
πτης (fur). Ἡ κλοπὴ ἐξεργεῖται κατὰ τρόπον ἀ-
γοῦκον. Τοῦτο μαρτυροῦσιν ὁ τρόπος καὶ τὰ μέσα,
δι' ὧν ἀσκεῖ τις τὴν πράξιν τῆς κλοπῆς. Ταῦτα εἴ-
ναι ἡ διαφροξίς, ἡ λάθρα ἀφάρσεις ἀντικειμένων
ἐν οἴκῳ, ἐν ὁδῷ, ἐν ταξιδίῳ ἢ δι' ἐπιθέσεως μετὰ
κακοποιήσεως γύμνωσις τινος, ὅτε προσλαμβάνει

καὶ ἀνακολουθίαν.

Θυσίαν, ἡ ὁποία ἐξαγνίζει τὸν θυσιαζόμενον, τὸν
ἐξομοίῳ μετὰ τὸν Ἰησοῦν, καὶ τοῦ διασφαλίζει
τὴν εἴσοδον εἰς τὴν αἰωνιότητα, τοιαύτην θυσίαν
ἀπαιτεῖ ὁ Ἰησοῦς.

Θυσίαν παθῶν καὶ ἐλαττωμάτων, θυσίαν συμ-
φερόντων καὶ φιλοδοξιῶν, θυσίαν δικαιωμάτων, θυ-
σίαν αὐτῆς τῆς ζωῆς, χάριν τοῦ ὑπερτάτου σκοποῦ
τῆς χριστιανικῆς πίστεως τῆς Ἀγάπης.

Τὴν θυσίαν αὐτὴν τὴν ἔζησεν καὶ ἐξ ἰδίας πεί-
ρας τὴν συνιστᾷ ὁ Ἀπ. Παῦλος «Χριστῷ συνε-
σταύρωμαι».

Ἡ μόνη ἰδιότης ποῦ ἀρμόζει εἰς τὸν Χριστια-
νὸν εἶται ἡ ἰδιότης τοῦ Ἐσταυρωμένου εἰς τὸ κα-
θῆκον.

Βεβαίως «οὐ πάντες χωροῦσιν τὸν Λόγον τοῦ-
τον», ἀλλὰ δι' αὐτὸ καὶ ὁ μόνον ὀλίγοι θὰ ἀξιοθῶ-
σιν τῆς γλυκυτάτης φωνῆς «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι
τοῦ Πατρὸς μου κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην
ἡμῖν βασιλείαν».

τὸν τύπον τῆς ληστείας. Ὅταν τὰ πράγματα ἀνή-
κουσιν εἰς Ναὸν ἢ εἰς τι Ἱερὸν Ἱδρυμα, ἡ πράξις
ὀνομάζεται Ἱεροσυλία.

Ἐπίσης ἐνεργεῖται ἡ κλοπὴ κατὰ τρόπον λε-
πτόν, φέρουσα τὸ ἔνδυμα τῆς εὐγενείας καὶ λεπτό-
τητος. Ταύτην διακρίνει ἡ πανουργία, ἡ μηχανορ-
ραφία καὶ ἡ ἀπάτη.

Περὶ τῆς κλοπῆς διαλαμβάνουσιν οἱ ἐξῆς
Ἱερὰ Κανόνες:

1) Τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων Κανὼν, ΚΕ!
«Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος ἐπὶ
πορνείᾳ ἢ ἐπιουρίᾳ ἢ κλοπῇ ἀλοῦς καθαιρεί-
σθω καὶ μὴ ἀφοριζέσθω. Λέγει γὰρ ἡ Γραφή.
«Οὐκ ἐνδικήσεις δις ἐπὶ τὸ αὐτό. Ὡσαύτως καὶ
οἱ λοιποὶ Κληρικοί».

2) Τοῦ ἁγ. πατρὸς Βασιλείου τοῦ Μεγάλου
Κανὼν ΕΑ'. «Ὁ κλέψας, εἰ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ
μεταμεληθῇς κατηγορήσῃ ἑαυτοῦ, ἐνιαυτὸν
κωλυθήσεται μόνος τῆς Κοινωνίας τῶν Ἀγία-
σμάτων· εἰ δὲ ἐλεγχθῇ ἐν δυσὶν ἔτεσιν. Με-
ρισθῇσεται δὲ αὐτῷ ὁ χρόνος εἰς ὑπόπτωσιν καὶ
σύστασιν καὶ τότε ἀξιοθήσεται τῆς Κοινωνίας».

3) Τοῦ ἁγ. πατρὸς Γρηγορίου Νεοκαισα-
ρείας Κανὼν Γ'. Δεινὴ ἡ πλεονεξία καὶ οὐκ
ἔστι δι' ἐπιστολῆς μιᾶς παραθέσθαι τὰ θεῖα
γράμματα, ἐν οἷς οὐ τὸ ληστεύειν μόνον φευ-
κτὸν καὶ φορικῶδως καταγγέλλεται, ἀλλὰ καθό-
λου τὸ πλεονεκεῖν καὶ τὸ ἐφάπτεσθαι ἄλλο-
τρίων ἐπὶ αἰσχροκερδεῖα. Καὶ πᾶς τοιοῦτος ἐκ
κλήρυτος Ἐκκλησίας Θεοῦ. Τὸ δὲ ἐν καιρῷ
τῆς καταδρομῆς, ἐν τοσαύτῃ οἰμωγῇ καὶ τοσού-
τους θρήνους τολμῆσαι τινὰ τὸν καιρὸν, τὸν
τοῖς πᾶσιν ὀλεθρον φέροντα, νομίσαι ἑαυτοῖς

Ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπεστάτην πανηγυρίν τῆς Ὁσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοβαλάντου εἰς τὴν ὁρῶν-
μον Ἱερὰν Μονὴν ἐν Λυκοβρύσει, εἰς ἣν παρέστησαν λειτουργήσαντες ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπί-
σκοπος τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Αὐξέντιος καὶ ὁ Σεβ. Διαυλείας κ.κ. Ἀκάκιος μετὰ πλειάδος κληρικῶν.

Ἡ ἐφετερινὴ συρροὴ τῶν εὐλαβῶν προσκυνητῶν ὑπῆρξεν ἄνευ προηγούμενου.

ΕΚΛΕΚΤΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΑΓΙΩΣΥΝΗ

Ὁ ἐπὶ τῆς γῆς σκοπὸς καὶ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ τελειότης, ἡ σωτηρία καὶ ἡ ἀγιωσύνη.

Διὸ γέγραπται : «Καὶ ἀγιασθήσεσθε, καὶ ἅγιοι ἔσεσθε, ὅτι ἅγιος εἰμι ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν» (Δευτ. ια' 44. ιθ'. 2).

«Ἄγιος καλεῖται ὁ κεχωρισμένος ἐκ τοῦ κόσμου

καὶρὸν εἶναι κέρδους, τοῦτο ἀνθρώπων ἐστὶν ἀσεβῶν καὶ θεοστυγῶν καὶ οὐδὲ ὑπερβολὴν ἀτοπίας ἔχόντων».

4) Τοῦ ἀγ. πατρὸς Ἰωάννου τοῦ Νησιευτοῦ Κανὼν ΚΖ' : «Τὸν ἐκουσίως μετανοοῦντα κλέπτῃν ἕως τεσσαράκοντα ἡμερῶν τῆς Κοινωνίας ἀπείργομεν τὸν ἐλεγχέντα ἕως ἑξῆς μηνῶν, μετὰ δὲ τὴν ἐνάτην ξηροφαροῦντα καὶ μετανοίας ἑκατὸν καθ' ἑκάστην ποιοῦντα».

5) Τοῦ αὐτοῦ ἀγ. πατρὸς Κανὼν ΚΗ' : «Ὁ δημοσίῳ κλοπῆς ἐαλωκὸς περὶ τὰ λεγόμενα κεφαλαῖωδῃ κλέμματα εἰς Ἱερωσύνην οὐκ ἔρχεται ἄλλ' εἰ καὶ μετὰ ταύτην τῷ πάθει περιπέσειε τούτῳ, τῆς Ἱερωσύνης ἀπογυμνοῦται, κατὰ τὸν ΚΕ'. τῶν ἀγ. Ἀποστόλων».

Υπάρχουσι καὶ ἄλλοι Ἱ. Κανόνες ἀναφερόμενοι εἰς τὴν κλοπὴν, ἥτις ἀποτελεῖ πρᾶξιν θεομίσητον καὶ ἐπαίσχυντον, ἀπογυμνοῦσαν τὸν ἀνθρώπον πάσης τιμῆς καὶ ἀπορρίπτουσαν αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων ὡς ἄτιμον, ἐστιγματισμένον, κλέπτην !

Ἴδου τινα Γραφικὰ χ' ῥ'α καίζονται τὴν ἀτιμωτικὴν πρᾶξιν τῆς κλοπῆς, ἥτις συνιστᾷ κανονικὸν ἀδίκημα ἐκ τῶν βαρυτέρων :

1) «Ὅς ἀποβάλλεται πατέρα ἢ μητέρα καὶ δοκεῖ μὴ ἀμαρτάνειν, οὐδὲς ἐστὶν κοινωνὸς ἀνδρὸς ἀσεβοῦς» (Παροιμ. ΚΗ'. 24).

2) «Μὴ κλεψιμαῖόν ἐστιν ; ἀπόδος αὐτὸ τοῖς κυρτοῖς οὐ γὰρ θεμιτόν ἐστι φαγεῖν κλεψιμαῖον» (Γωβιτ Β'. 13).

3) «Μὴ ὑπερβαίνειν καὶ πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγματι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, διότι ἐνδικὸς ὁ Κύριος περὶ πάντων τούτων (Α'. Θεσσαλ. Δ'. σ).

4) «Κρείσσαν μερὶς μικρὰ μετὰ φόβου Κυρίου ἢ θησανροὶ μεγάλοι μετὰ εὐφορίας» (Παροιμ. ΙΕ'. 16).

5) «Ὁ κλέπτης μὴκέτι κλεπτεύω, μᾶλλον κοπιᾷτω ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσίν, ἵνα ἔχη μεταδιδόναι τῷ χρεῖαν ἔχοντι» (Ἐφεσ. Δ'. 28).

Αἱ προαναφερθεῖσαι Γραφικαὶ ρῆσεις εἶναι, νομίζομεν, ἐπαρκεῖς, ἵνα καταστή σαφές, πῶς ἡ κλοπὴ εἶναι πρᾶξις ἀτιμωτικὴ καὶ βδελυκτὴ ἐναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἣν ἡ Ἐκκλησία ὄλων τῶν ἐποχῶν καταδικάζει, τοὺς δὲ κλέπτας ἀποκηρύσσει ὡς κυλώνειον ἄγος, ἀποκόπτει ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀποδιώκει ὡς ἀποδιοπομπαῖον τράγον.

καὶ τῷ Θεῷ ἀφιερωμένους «Συμπολίτας τῶν ἁγίων καὶ οἰκίους τῷ Θεῷ». Ἀλλέως. Ἄγιος ὁ ζῶν καὶ πολιτευόμενος ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ τὴν ζωὴν τοῦ Σωτῆρος, ὁ κεκαθαρμένος τῷ βίῳ ψυχῇ καὶ σώματι λατρεύων ἑσσεὶ τὸν Θεόν.

Κατὰ τὸν Μ. Φώτιον, Ἄγιος ὁ καθαρὸς ἀπὸ κακίας, καὶ ἀπὸ παντὸς ἁμαρτήματος. «Ἀγιασμὸς δὲ ἐστὶ τῷ ἀνακεῖσθαι τῷ ἁγίῳ Θεῷ ἐξ ὁλοκλήρου». (Προβλ. Ἑβρ. ιβ', 14). Καθὼς ὁ πλησιάζων τῷ πυρὶ θερμαίνεται, οὕτω καὶ τῷ Θεῷ ὁ πελάζων ἀγιάζεται. «Θεὸς γὰρ φησὶ Θεοὺς ἐνούμενός τε γνωρίζόμενος καὶ τοσοῦτον ἴσως ὅσον ἤδη γινώσκει τοὺς γινωσκομένους» (Γρηγ. ὁ Θεολ. λογ. εἰς τὴν Χρ. Γενν.) «Ἐγὼ εἶπα Θεοὶ ἐστέ καὶ υἱοὶ Ὑψίστου πάντες» (Ψαλμ. πα' (81) 6. Α' Πέτρ. α'. 15-16).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, τοὺς πρώτους Χριστιανούς ὀνομάζει ἁγίους, διὰ τὴν ἁγίαν αὐτῶν ζωὴν καὶ πολιτείαν. Κυρίως Ἀγίους καλοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν πάντας τοὺς ἐνώπιον τυράννων καὶ βασιλέων τὸν Χριστὸν Θεὸν ὁμολογήσαντας καὶ διὰ τοῦ αἵματος αὐτῶν πᾶσαν ἁμαρτίαν ἀποπλύναντας. «Ἐγένετο ἐν ἡμῖν χωρὶς αἵματος Μάρτυς ; καὶ χωρὶς πληγῶν στεφανίτης ; καὶ φθεγγομένη καὶ ζῶσα παραίνεσις» (Γρηγ. ὁ Θεολ.). Οἱ ἅγιοι χύνουν αἷμα, οἱ ἁμαρτωλοὶ δάκρυα, οἱ μὲν πρὸς ἁγιασμόν, οἱ δὲ πρὸς σωτηρίαν. Ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος λέγει «Αἷμα ἁγίων τὴν ἐκκλησίαν ἄπασαν ἄρδον, αἷμα δαίμοσι μὲν φοβερόν, Ἀγγέλοις δὲ σωτήριο» (λογ. γ').

Οἱ ἅγιοι ἔχουν αὐταπάρνησιν εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ἀγάπην ζῶσαν εἰς τὸν Θεόν. «Ἡ ἀγάπη μεταστοιχείοι τὸν φιλοῦντα, πρὸς τὸν φιλούμενον, ὅθεν, εἰ φιλεῖς Θεόν, Θεὸς ἔση, εἰ δὲ φιλεῖς διάβολον, διάβολος ἔση, εἰ δὲ σάρκα, σὰρξ ἔση» (Αὐγουστίνος). Οἱ Ἅγιοι πάντες εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ κλέος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἥρωες τῆς Ἀγίας ἡμῶν Θρησκείας, τοὺς ὀφείλμεν τιμῇν καὶ προσκύνησιν, καθότι ἔχουν παρησίαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἀδιαλείπτως πρεσβεύουν ὑπὲρ τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Τιμωμένων τῶν Ἀγίων, τιμᾶται καὶ δοξάζεται καὶ ὁ Θεός, ὁ ἀναδείξας τοιοῦτους φωστῆρας καὶ ἐκλεκτούς. Διὰ τῆς ὑπάρξεως τῶν Ἀγίων ἀποδεικνύεται ἅμα τε καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἀξία τῆς χριστιανικῆς ἡμῶν πίστεως καὶ θρησκείας, τῆς στρατευομένης, καὶ τῆς ἐν Οὐρανῷ θριαμβουούσης, διὰ τῆς εὐζωίας καὶ ἀειζωίας. Ἄλλ' εἰς τὴν σημερινὴν ὕλιστικὴν ἐποχὴν δύναται τις νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἡθικότητα, οὐχ' ὁμῶς καὶ εἰς τὴν ἀγιότητα, τοῦτο ἀποτελεῖ ἐξαιρέσιν.

Ὅφειλομεν οὖν χρεωστικῶς νὰ τιμᾶμεν καὶ νὰ ἐορτάζωμεν πάντων τῶν Ἀγίων τὰς μνήμας, ὡς καὶ τὰς Κυριακὰς τοῦ ὅλου ἐνιαυτοῦ μεγαλοπρεπῶς. (Προβλ. Παοδ. καν. καρθ. νοτ' Γαργα. καν δ')

(Ἐκ τοῦ βιβλίου «Ὁδηγὸς Ζωῆς» τοῦ Προηγούμενου Σιμεῶν Φιλοθεΐτου)

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΨΕΥΔΟΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

«Ἡ πρὸς τὸν Ἅγιον Πέτρον καὶ τοὺς διαδόχους αὐτοῦ δοθεῖσα ἐξουσία, διὰ τῆς ἀλείρου δυνάμεως τοῦ αἰωνίου Βασιλέως, ὑπερβαίνει πᾶσαν τὴν δύναμιν τῶν ἐπιγείων βασιλέων καὶ ἡγεμόνων αὕτη ἐξασκεῖ ἀδιαφιλονεικῆτους ἀποφάσεις ἐφ' ὅλων αὐτῶν. Ἐὰν δὲ εὗρη τινὰ ἐξ αὐτῶν ἐναντιούμενον εἰς τὰς διατάξεις τοῦ Θεοῦ, ἐκδικεῖται αὐτοὺς αὐστηρότατα, καταρρίπτουσι αὐτοὺς ἀπὸ τῶν θρόνων αὐτῶν, ὁσυνδήποτε ἰσχυροὶ καὶ ἂν εἶναι οὗτοι καὶ κυλῖει αὐτοὺς εἰς τὰ κατώτατα μέρη τῆς γῆς, ὡς τοὺς διακόνους τοῦ φιλοδόξου Ἑωσφόρου». Καὶ εἰς τι διάταγμα Πίου τοῦ Ε', τὸ ὁποῖον ὡς ἀφορισμὸν καὶ καταδίκην κατὰ τῆς Βασιλείσης τῆς Ἀγγλίας ἐξετόξευσεν, ἀναγινώσκομεν τὰ ἑξῆς :

«Ὁ κατοικῶν ἐν τοῖς ὑψίστοις, εἰς τὸν ὁποῖον ἐδόθη πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς παρέδωκε μίαν ἁγίαν καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν (ἐκτὸς τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία) εἰς ἓνα καὶ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦτέστι εἰς τὸν Πέτρον τὸν ἡγεμόνα τῶν Ἀποστόλων καὶ εἰς τὸν διάδοχον τοῦ Πέτρου τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ρώμης, ὅπως αὕτη διοικῆται παρ' αὐτοῦ ἐν πλήρει ἐξουσίᾳ. Αὐτὸν καὶ μόνον κατέστησεν ἡγεμόνα ἐπὶ πάντων τῶν λαῶν καὶ πασῶν τῶν Βασιλειῶν, ὅπως ἐκριζώῃ, καταστρέφῃ, διασκορπίσῃ, καταναλίσκῃ, φτενύῃ καὶ οἰκοδομήῃ». «Ὁ Ἰνοκέντιος δ' Γ' ἔλεγεν : «Ὁ Πάπας ὑπέχει τὴν θέσιν τοῦ ἀληθοῦς Θεοῦ». Τὸ δὲ Ἐκκλησιακὸν δίκιον, εἰς τὰ ἐπεξηγηματικὰ αὐτοῦ σχόλια, ὀνομάζει τὸν Πάπαν «Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν».

Ὁ Ἰνοκέντιος καὶ Ἰακωβάτιος ἀποφαίνονται ὅτι «ὁ Πάπας δύναται σχεδὸν νὰ πράξῃ πᾶν ὅτι δύναται νὰ πράξῃ καὶ ὁ Θεός», ἐνῷ ὁ Ἀέσιος ἀπορρίπτει τὴν λέξιν «σχεδὸν ὡς περὶ τὴν. Ἀφ' ἑτέρου, ὁ Ἰακωβάτιος καὶ ὁ Δουράντι βεβαιοῦσιν, ὅτι «οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ εἰς αὐτὸν πλεον παρ' ὅτι τολμᾷ νὰ εἴπῃ εἰς τὸν Θεόν». «Κύριε τί πράττεις ;» ὁ δὲ Ἀντώνιος γράφει μεταξὺ ἄλλων :

«Ἡ ἐξουσία τοῦ Πάπα ἐξασκεῖται ἐπὶ ἀρετικῶν καὶ σχισματικῶν παραβαλλομένων καὶ τούτων ὡσαύτως πρὸς τοὺς βοῆς, διότι καὶ οὗτοι ἀνθίστανται κατὰ τῆς ἀληθείας διὰ τῶν ἐρατίων τῆς ὑπερηφάνειας. Ὁ Θεὸς ὑπέταξε καὶ τούτους ἐπίσης ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ Πάπα, ὅπως τιμωρῶνται κατὰ τετραπλοῦν τινα τρόπον, τοῦτέστι διὰ τῆς ἀναθεματίσεως, καθαιρέσεως, τῆς στερήσεως τῶν κοσμικῶν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῆς στρατιωτικῆς τῶν καταδιώξεως. . .

Ὁ Πάπας δύναται νὰ ἐκλέγῃ τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶναι λειτουργὸς (ὑπηρέτης) τοῦ Πάπα, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι οὗτος εἶναι ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν θέσιν ἀναπληροῖ ὁ Πάπας διότι ὁ Θεὸς ἔπεμψε τὸν Αὐτοκράτορα ὡς ὑπηρέτην τοῦ Πάπα». Καὶ εἰς τὸ σύγγραμμα «Πράξεις καὶ Μνημεῖα» τοῦ FOX ἀναγινώσκονται τὰ ἑξῆς : «Διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ τοιαύτη ἐξουσία ἐδόθη εἰς τὸν Πέτρον καὶ εἰς ἐμὲ διὰ τοῦ Πέτρου, ὅντινα διάδοχον ἐκείνου, τίς, ἐπομένως, ἤθελεν εἶσθαι ἐκείνος εἰς ὅλον τὸ κόσμον, ὅστις δὲν ὀφείλει νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰ διατάγματα

τά του, τὰ ὁποῖα κέκτῃνται τοιαύτην δύναμιν ἐν οὐρανῷ, ἐν τῷ ἄδῃ, ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπὶ τῶν ζώντων, ὡς ἐπίσης καὶ ἐπὶ τῶν νεκρῶν. Διὰ τῆς δικαιοδοσίας τῆς ὁποίας κλειδός, τὸ πλήρωμα τῆς ἐμῆς ἐξουσίας εἶναι τόσον μέγα, ὥστε ἐνῷ πάντες οἱ λοιποὶ εἰσὶν ὑπήκοοι—καὶ αὐτοὶ μάλιστα οἱ αὐτοκράτορες ὀφείλουσι νὰ ὑποβάλλωσιν εἰς ἐμὲ τὰς περὶ θανατικῆς ἐκτελέσεως ἀποφάσεις των.—Ἐγὼ μόνος δὲν ὑπόκειμαι εἰς οὐδὲν πλάσμα, οὐδὲ εἰς ἑμαυτόν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ Παπικὴ μου μεγαλειότης παραμένει αἰετοῦ ἀμείωτος, ὑπερτέρα, πάντων ἀνθρώπων τὸν ὁποῖον πάντες οἱ ἄνθρωποι ὀφείλουσι νὰ ὑπακούωσι καὶ ἀκολουθῶσι, τὸν ὁποῖον οὐδεὶς τῶν ἀνθρώπων πρέπει νὰ κρίνῃ ἢ κατηγορῇ ἐπὶ οἰουδήποτε ἐγκλήματος, οὐδεὶς ἄνθρωπος μὲ καθαιρεῖ, εἰμὶ ἐγὼ αὐτός. Οὐδεὶς ἄνθρωπος δύναται νὰ μὲ ἀφορίσῃ καὶ ἂν ἐπικρινῶν μάλιστα μετὰ τῶν ἀφορισθέντων διότι οὐδεὶς κανὼν μὲ δεσμεύει πρὸς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς πρέπει νὰ ψεύδῃται, διότι ὁ ψευδόμενος εἰς ἐμὲ εἶναι αἰρετικὸς καὶ ἀφορισμένος ἄνθρωπος. Οὕτως ὅθεν καταφαίνεται ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς ἱερωσύνης ἤρξατο εἰς τὸν Μελχισεδέκ, ἐπισημοποιήθη εἰς τὸν Ἀαρὼν, ἐτελειοποιήθη εἰς τὸν Χριστὸν, ἀντεπροσωπεύθη εἰς τὸν Πέτρον ἀνυψώθη δὲ εἰς τὴν παγκόσμιον δικαιοδοσίαν καὶ ἐξεδηλώθη εἰς τὸν Πάπαν ὥστε διὰ μέσου τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἡμετέρας ἱερωσύνης, ἐχόντος τὰ πάντα ὑπ' ἐμὲ ὑποτεταγμένα νὰ καταδειχθῇ ὡς τελείως ἐπαληθεύοντος ἐπ' ἐμοῦ τοῦ διὰ τὸν Χριστὸν λαληθέντος λόγιου, «Πάντα ὑπέταξας ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ». Ὁμοίως δὲ δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ὁ ἐπίσκοπος τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης εἶναι πάντοτε ἀγαθὸς καὶ ἅγιος. Καὶ ἂν μάλιστα διαπράξῃ ἀνθρωποκτονίαν ἢ μοιχείαν, ἐνδέχεται νὰ ἁμαρτήσῃ, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ κατηγορηθῇ, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ δικαιολογηθῇ διὰ τῶν φόνων τοῦ Σαμφών, τῶν κλοπῶν τῶν Ἑβραίων κλπ.

Ἡ γῆ σύμπασα εἶναι ἐπισκοπὴ μου, καὶ ἐγὼ εἶμαι δικαστὴς πάντων τῶν ἀνθρώπων ἔχων τὴν ἐξουσιοδότησιν τοῦ βασιλέως τῶν βασιλέων ἐπὶ τῶν ὑπηκόων του. Ἐγὼ εἶμι τὸ πᾶν ἐν πᾶσι καὶ ὑπὲρ πάντας, οὕτως ὥστε ὁ Θεὸς Αὐτὸς καὶ ἐγὼ, ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Θεοῦ ἔχομεν ἀμφοτέρωθεν ἓν καὶ μόνον πνευματικὸν δικαστήριον καὶ δύναμαι νὰ πράξω σχεδὸν πᾶν ὅτι ὁ Θεὸς δύναται. Εἰς πᾶν πρᾶγμα εἰς τὸ ὁποῖον ἐπεμβαίνω ἢ θέλησίν μου ἐπέχει τόπον λογικῆς, διότι δύναμαι δυνάμει τοῦ νόμου νὰ τροποποιῶ τὸν νόμον, καὶ ἐπὶ τοῦ ἀδίκου νὰ ἐξάγω δικαιοσύνην, διορθῶν τὸν νόμον καὶ μεταβάλλων αὐτούς. Ἐπομένως, ἐὰν τὰ παρ' ἐμοῦ ἐνεργούμενα δύναται νὰ λεχθῶσιν ὡς μὴ πραττόμενα παρ' ἀνθρώπου εἰμὶ παρὰ Θεοῦ τί δύνασθε νὰ μὲ καλῆτε ἄλλο, εἰμὶ Θεός ; (Συνεχίζεται)

ΕΓΚΑΙΝΙΑ

Τὴν Κυριακὴν 17 Αὐγούστου ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν (Μενιδίου). Ὁμοίως τὴν 27 Αὐγούστου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Φανουρίου Σαλαμῖνος ὑπὸ τοῦ Σεβασμ. Σαλαμῖνος κ.κ. Γερωντίου.

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Ο Μακ. Ἀρχιεπ. κ.κ. Αὐξέντιος συνοδευόμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιμ. Παΐσιου Φινοκαλλιωτάκη, τοῦ Καθηγουμένου Μάρκου Χανιώτου καὶ τοῦ Γυμνασιάρχου Νικ. Μαρκέτη μετέβησαν εἰς Χαλκίδα, ἐνθα ἐγένετο Ἀρχιερατικὴ λειτουργία εἰς τὸν Ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας, μετὰ τοῦ ἡφμερίου αὐτῆς αἰδεσιμ. Ἰωάννου Φράγκου.

Εἰς τὸ τέλος τῆς Ἱ. Λειτουργίας ἐγένετο σύσκεψις τῶν ἀνωτέρω μετὰ τῶν παλαιμάχων μελῶν τοῦ Συμβουλίου καὶ ἀντηλλάγησαν σκέψεις ἐπὶ διαφορῶν θεμάτων τοῦ Ἱ. ἡμῶν ἀγῶνος.

Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακ. μετὰ τὴν ἀνωτέρω συνοδείαν του ἐπεσκέφθη, εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν του τὸν προηγούμενον Ἀρχιμ. Γεδεών, μεθ' οὗ ἐπ' ἀριετὸν συνωμίλησαν.

Κατ' ἐντολὴν τῆς Ἱ. Συνόδου οἱ ἐπόμενοι Κληρικοὶ μετέβησαν εἰς διάφορα παραρτήματα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐκεῖ χριστιανῶν μας κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς νηστείας τῆς Παναγίας : 1) Ὁ Ἀρχιμανδρίτης Στέφανος Τσίκουρας εἰς Χίον, 2) ὁ Ἀρχιμανδρίτης Γεωργιὸς Πετολάς εἰς τὴν Γυναικειάν Ἱ. Μονὴν Ἀγίου Κωνσταντίνου Χίου, 3) ὁ Ἀρχιμανδρίτης Ἰουστίνος Κολουτοῦρος εἰς Πάρον, 4) ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μερκούριος Καλοσκάμης εἰς Τήνον, 5) ἐξ Ἀγ. Ὁσους ὁ Ἱερομ. Συμεὼν εἰς Κύμινα Θεσσαλονίκης, 6) ὁ Αἰδεσιμώτατος Γεώργιος Πατσαλάς εἰς Σάμον.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΥΘΕΝΤΙΚΑΙ

Κατὰ τὴν ἀποψιν τοῦ ἡρος Μ. Λέβινσον, ὅρι σμέναι ἐπιστολαὶ τοῦ ἀποστόλου Παύλου δὲν εἶναι αὐθεντικάι, ἀλλ' ἐγράφησαν ὑπὸ ἐτέρου προσώπου.

Καὶ τοῦτο ἀπεδείχθη, κατ' αὐτόν, ἐπιστημονικῶς, τῇ βοηθείᾳ ἡλεκτρονικῶν συσκευῶν, αἵτινες κατορθώνουν νὰ ἀποδεικνύουν τὴν αὐθεντικότητα τῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων. Πιανᾶται πλάνην δεινὴν ὁ δρ. Μ. Λέβινσον προσπαθῶν νὰ διασαλεύσῃ τὸ κύρος καὶ τὴν αὐθεντίαν τῶν ἐπιστολῶν τοῦ ἀπ. Παύλου, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν κορυφὴν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ καὶ τὴν ἀστείρευτον καὶ πολυχεύμονα πηγὴν, ἐξ ἧς ἠνίλησαν διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὸ ὕδωρ τῶν χιλιάδων ψυχῶν καὶ ἐκόρεσαν τὴν πνευματικὴν αὐτῶν δίψαν.

Τοῦτο ἀποτελεῖ μεγίστην καὶ ἀσύγγνωστον ἀσέβειαν νὰ ἐπιδιώκῃ τις νὰ μετακινήσῃ ἐκ θεμελίων τὸ βᾶθρον τοῦ νεωτέρου χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, ὅπερ ἐρεῖδεται στερεῶς ἐπὶ τῶν θεοπνευστῶν ἐπιστολῶν τοῦ Οὐρανοβάμματος Ἀποστόλου!

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

—Τὴν 6ην Σεπτεμβρίου 1464 Π.Η. (19.9.64 νέον) τελεῖται πανήγυρις ἐν τῷ Ἱερῷ Ἐπισκοπείῳ Ἀρχιεπισκοπῆς Μιχαὴλ ἐν Παιανίᾳ Ἀττικῆς ἐορτὴν τοῦ θαύματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιχαὴλ. Ἀφ' ἐπείρας δλονύκτιος ἀγρυπνίας καὶ τὴν πρωΐαν

πανηγυρικὴ λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας, χοροστατοῦντος Ἀρχιερέως Ἀυτοκίνητα Παιανίας ἀπὸ Θεσεῖον.

—Ἐπίσης τὴν 10ην Σεπτεμβρίου Π.Η. (23 Ν.Η.) πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς τῶν Ἀγίων Τριῶν Παρθένων εἰς τὸ τέμα αὐτοκινήτων Βοτανικοῦ. Ἀφ' ἐσπέρας Μέγας ἑσπερινὸς καὶ τὴν Πρωΐαν ἀρχιερατικὴ λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας.

Τὴν 17ην Σεπτεμβρίου μετὰ τὸν πάτριον Ὁρθόδοξον Ἑορτολόγιον καὶ ἡμέραν Τετάρτην, πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Εὐαγγελιστῶν τῆς Θεοτόκου «Κορυδαλλοῦ» Τρισυπόστατος ὢν εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῆς ἐνδόξου καὶ μεγαλομάστουρας Σοφίας μετὰ τῶν Τριῶν Θυγατέρων Αὐτῆς Πίστεως, Ἀγάπης καὶ Ἑλπίδος.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ γίνῃ μέγας Ἑσπερινὸς καὶ τὴν ἐπαύριον Ἀρχιερατικὴ λειτουργία μετ' ἄρτοκλασίας. Ὅθεν παρακαλοῦνται ἅπαντες οἱ φιλέοργοι πατέρες καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, ὅπως προσέλθουν καὶ τιμήσουν τὴν πανήγυριν ταύτην.

Συγκοινωνία ἐξ Ἀθηνῶν ὀπισθεν Ἀγίου Κωνσταντίνου, ὁδὸς Μενάνδρου, Νικαίας, Νεαπόλεως καὶ Χαλκηδόνος. Στάσις Παιδικὴ Στέγη. Ἐκ Πειραιῶς θοὺ Νεκροταφείου, Ἀσπρὰ Χώματα. Στάσις Παιδικὴ Στέγη καὶ ἐκ Περάματος, στάσις Παιδικὴ Στέγη.

ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΥ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, καθ' ἣν ἔλαβον μέρος καὶ οἱ τέσσαρες Ἀρχιερεῖς (Ἀρχιεπίσκοπος—Μαγνησίας—Διαυλείας—Σαλαμῖνος) ἀπεφάσισε, ἐν ἀπολύτῳ ὁμοφωνίᾳ, τὴν σύστασιν μικτῆς κληρικολαϊκῆς Ἐπιτροπῆς, ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου, πρὸς μελέτην καὶ σύνταξιν Κανονισμοῦ Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΟΙ ΣΠΟΡΕΙΣ ΤΩΝ ΖΙΖΑΝΙΩΝ

Ἀφοῦ, διὰ ζωῆς, ἠσέβησαν πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, ἀφοῦ ἐδημιούργησαν πλείστας ὕσας ἀταξίας καὶ ἱπεισόδια, ἀφοῦ κατεξηντέλισαν ἐπισκόπους, κατέφυγον καὶ καταφεύγουν οἱ γνωστοὶ ταραξίας καὶ εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἐμπροστικῶν προκηρῦξεων, αἵτινες μάλιστα δύνανται νὰ ἐπισύρουν κατ' αὐτῶν καὶ ποινικὰς κυρώσεις, καὶ παρανόμων περιοδικῶν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα. Λυπούμεθα διὰ τὴν ἀποσυνθετικὴν αὐτὴν δρᾶσιν τῶν σπορέων τῶν ζιζανίων. Τὶ ἐπιδιώκουν μετὰ τὰς ὕβρεις τῶν, τὰς συκοφαντίας τῶν, μετὰ περιεχόμενον ψευδὲς καὶ ἀνυπόστατον, τὰς ἀνατρεπτικὰς τῶν ἐνεργείας; Καὶ αὐτοὶ δὲν γνωρίζουν!

Ἐνα πάντως εἶναι βέβαιον, ὅτι συμβάλλουν εἰς τὴν ἀραιώσιν τῆς παρατάξεώς μας καὶ εἰς τὴν πύκνωσιν τῆς φάλαγγος τῶν ἀσεβῶν. Μπράβο τοὺς! Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς κολάσεως θὰ ἠδύνατο νὰ τοὺς παρασημοφορήσῃ.